

Plezalni dan v pogorju Rote Wand

Na jesensko nedeljo, 23.10.2016, smo se člani AO Celje Matica odpravili plezat v avstrijsko pogorje Rote Wand. Sprva je kazalo, da bo ta dan zelo mrzlo in da bo prisotna megla, ko pa smo se začeli dvigovati iz parkirišča proti približno pol ure oddaljenim stenam, so se naši strahovi razblinili. Megla je ostala v nižini, naš zeleni cilj, pa se je osvetljen ponosno dvigal iz avstrijskega morja. Plezanje je bilo odlično, tečajniki smo se veliko naučili in pridobili nove izkušnje. Plezalno nedeljo pa smo zaključili ob dobri pijači, kjer smo delili vtise in kovali plane za nove izzive, ki še prihajajo.

Nina Nemec

Na čudovito jesensko nedeljo smo se odpravili proti naši severni sosedni natančneje v Rotewand, kjer se nam je obetal sončen plezalni dan.

Ob 6:30h zjutraj se nas je na parkirišču pred Mercatorjem v Celju zbralo 9 nadobudnih tečajnikov in 5 alpinistov. Razdelili smo se v plezalne naveze ter se odpravili proti cilju. Inštruktorji oz. alpinisti so že vnaprej pripravili plezalne poti, ki so jih bili pripravljeni splezati s tečajniki. Prav tako smo si tudi tečajniki zastavili določene cilje, ki smo jih želeli premagati in na trenirati, saj se nam približuje izpit iz letne tehnike.

Sama sem bila poleg Jurija Vidica v navezi, ki jo je vodil Rok Dečman. Podali smo se v 250m dolgo smer Rohrsalat z oceno V+. Smer je bila zelo lepa in na določenih mestih precej zahtevna, vendar smo jo zmogli brez zapletov.

Dan smo zaključili v bližnji restavraciji, kjer smo delili izkušnje in kovali načrte za prihodnje vzpone.

Alenka Zeme

Rohrsalat - solata cevi. Čemu tako ime smeri? No, opremljevalec smeri (katerega imena se ne spomnim) je namesto klinov v razpoke namestil cevi (po nemško - Rohr), ki so še sedaj vidne. No, teh cevi ni uporabil na vseh mestih in tako čez smer lahko vidimo različne tipe varoval - lahko bi rekli, solato (salat).

To je bilo eno izmed zanimivih dejstev, ki jih je meni in Nini predstavil Avstrijski soplezalec (domačin), medtem, ko smo skupaj čakali na varovališčih. Na začetku je kazalo, da bomo smer z Danijem in Nino hitro strli, nato pa so se nam na koncu drugega raztežaja pridružili še Rok, Alenka in Jurij, pred koncem četrtega pa še omenjeni Avstrijec in dva njegova prijatelja. Torej, po eni strani gužva, po drugi strani - družba. Ko to združimo s prelepim vremenom - soncem, ki nas je prijetno grel v tej južni steni Rote Wanda, izjemnimi razgledi in lepo, čvrsto skalo, ki je ponujala lepo plezarijo, lahko pridemo do ugotovitve, da je bila nedelja izjemno izkoriščena in preživeta. Hočemo še!

Sašo Sotler

V nedeljo, 23. oktobra, smo se podali v pogorje Grazer Bergland, natančneje v steno Rote Wand. Velikokrat sem že slišal o Rote Wand-u in čudoviti plezariji v tej steni, zato sem se zelo veselil tega dne.

Ob 6:30 smo se dobil pred Mercatorjem v Celju (Dvorana Zlatorog), se spakirali v avte in odpravili proti avstrijski Štajerski. Na parkirišču pod steno smo se razdelili v naveze, v kolikor se nismo že v Celju dogovorili. Vse naveze so imele po enega alpinista in dva tečajnika oz. pripravnika. Sam sem bil v navezi z Albinom. Snubila sva še kakšnega tečajnika, da se nama pridruži, vendar so naju vsi zavrnil z odgovorom, da oni pač ne bodo plezali "šestk". Z Albinom sva se zmenila, da več kot VI+ ne bova plezala. Albin je zato predlagal smeri Serengeti (VI/V-IV) in Erdgeisterweg (VI/V-IV).

Najprej sva napadla Erdgeisterweg, vendar pa sva se uštel pri vstopu in začela preveč levo. Smer, po kateri sva plezala, je bila zelo lepo urejena vendar tudi zelo lahka. Za moj okus je vsebovala preveč "zelenih" delov. Le končna dva raztežaja sta bila malce bolj resna in sta dosegla težavnost IV/IV+. Glede na število raztežajev (7), sva naračunala, da naj bi bila dolga okoli 250 m.

Hitro sva odbrzela pod steno, da napadeva pravo Ergeisterweg. Tokrat pa sva jo našla. Prvi raztežaj je postregel s težavnostjo V+, nato pa so sledili trije raztežaji težavnosti IV-III. Ker pri prvem raztežaju III nisva našla pravega sidrišča, sva 3. raztežaj potegnala po smeri Rupertina, 4. raztežaj pa zavila malce preveč direkt in plezala po smeri Synewel. Nadaljevala sva po Erdgeisterweg, le da sva za izstop izbrala varianto Pichlerussteig(VI+). Sama smer je bila res čudovita - takšna za vriskat. Le sam sem zafrknil in v lažjem delu 5. raztežaja po neumnosti zdrsnil, tako da mi je prosti vzpon splaval po vodi.

Počasi sva se spravila pod steno, kjer naj bi se dobili z ostalim navezami, vendar pa še ni bilo nikogar pod steno. Zato sva razmišljala, če bi šla še eno "kratko" smer, saj je bil Sašo s svojo navezo še 2 raztežaja pod vrhom. Odločila sva se, da greva na hitro v 110 metrsko A la Carte. Albin je rekel, da je težavnosti VII. Sam sem se kar malo ustrašil, vendar me je pomiril. V primeru, če mi ne bo šlo, lahko iz vsakega sidrišča "abzajlama", ker je urejeno. No, pa sva se podala v smer. Prvi raztežaj je bil najlažji VI+ z zaključkom VII-. Že tu sem v delu VII- zakompliciral ter preveč sledil lepim "grifom" za roke, ki so me pripeljali v težave. Albin, kot izkušen trener športnega plezanja je to takoj opazil. Svetoval je, naj gledam samo stope in naj me stopi vodijo po smeri. Mislim, da so mi ti nasveti zelo pomagali pri nadaljevanju smeri. Odseki VII so bili zame res težki, tako da sem se moral enkrat potegniti na kompletek, saj nisem našel pravega stopa. Ostalo pa je bilo zares pravo uživanje. Za konec sva naredila še 2 "abzajla" ter bila še vedno hitrejša od Sašove naveze.

Za zaključek naj povem, da sem res užival v plezanju z Albinom. Izbral je zelo lepe smeri v super skali. Tudi njegovih nasvetov sem vedno vesel. Za izbiro lokacije pa moram pohvaliti Roka, saj je bil zahod Slovenije oblačen, mi pa smo uživali v čudovitem sončnem jesenskem dnevu s temperaturami okoli 15 stopinj.

Marko Mavri